

Златко Енев

е автор на седем
книги и издател на
Либерален преглед.

Трилогията му за деца и възрастни
Червенокоска е преведена
на няколко езика, между
които и китайски.
Живее в Берлин от 1990 г.

Дияна Нанева

е млада илюстра-
торка и комикс-
художничка.

Родена е във Варна. Авторка е на
Инструментарииум за призраци и
Сезон за бягство. Илюстраторка е на
юбилейното издание на
Ян Бибиан.

Червенокосото Ане живее щастливо заедно с Мама в малка къща някъде на края на града... докато един ден най-неочаквано попада в омагьосаната Гора на призраците. Търсейки обратния път към къщи, тя е принудена да се справя с множество трудни ситуации и да се научи да печели истински приятели. Докато преодолява с много труд и изобретателност фантастичните мъчнотии, които гората ѝ предлага непрекъснато, тя постепенно започва да разбира, че всичко в този вълшебен свят зависи от отговора на въпросите:

„Кои са призраците? И откъде идват те?“

Твърдо решена да разкрие тайната, Ането се отправя на дълго и не безопасно пътешествие...

1

Червенокоска
в Гората
на Призраците

Златко
Енев

Червенокоска в Гората на Призраците

Златко Енев

С илюстрации на Дияна Нанева

Златко Енев

Червенокоска в Гората на Призраците

С илюстрации на Дияна Нанева

Екстаз
2023

Тази книга е прототипно издание на романа *Червенокоска в гората на призраците* от Златко Енев и е предназначена единствено за представяне пред издатели и литературни агенти. Копия от прототипното издание не могат да бъдат използвани за каквито и да било комерсиални цели или разпространявани без писменото съгласие на автора.

Златко Енев

Червенокоска в Гората на Призраците

© Златко Енев, автор

© Дияна Нанева, художник

Берлин, 2023

Изданието се осъществява под етикета на фиктивното издателство „Екстаз“, използван единствено с естетически цели.

С илюстрации на Дияна Нанева

На Нерод

Без когото не бих могъл да продължавам
да търся пътя през гората:

Благодаря ти, мой най-скъпи приятелю!

Съдържание

Въведение:	
Реката в кутията.....	7
Глава първа:	
Поляната с трите изхода.....	19
Глава втора:	
Паякът.....	27
Глава трета:	
Господин Зайо.....	37
Глава четвърта:	
Спасяването на мухата.....	44
Глава пета:	
Дядо Таралежковата воденичка.....	52
Глава шеста:	
Господин Хайно.....	62
Глава седма:	
Уроците на инспектор Коломбо.....	72
Глава осма:	
Гостоприемството на Хайномата.....	80
Глава девета:	
Поляната с орхидеите.....	91
Глава десета:	
Джаста Дива.....	105
Глава единадесета:	
Госпожа Бухалица.....	117
Глава дванадесета:	
Хитрата сврака.....	126
Глава тринадесета:	
Отговорите на Госпожа Бухалица.....	135

Глава четирнадесета:	
Тайната на гъбеното парченце	140
Глава петнадесета:	
Страната Мравазония	147
Глава шестнадесета:	
Дълбокото дъно.....	158
Глава седемнадесета:	
Бягството	171
Глава осемнадесета:	
Отново заедно	180
Глава деветнадесета:	
Разговор на високо ниво	191
Глава двадесета:	
Силата на словото	204
Глава двадесет и първа:	
Отново в плен	214
Глава двадесет и втора:	
Играта на гатанки	222
Глава двадесет и трета:	
Урок по летене.....	235
Глава двадесет и четвърта:	
Къщата на призраците.....	250
Глава двадесет и пета:	
Тайната на призраците	264
Глава двадесет и шеста:	
Изпитанието на разума.....	275
Глава двадесет и седма:	
Нощна схватка	291
Епилог:	
Най-добре се смее този, който се смее последен	304

Въведение: Рекама в кутията

Някъде на края на града, в малка къщичка, заобиколена от просторна градина, живееше червенокосото Ане заедно с майка си (таткото, когото тя посещаваше от време на време в един далечен град, беше напуснал къщата много отдавна, по време, за което тя вече не си спомняше). Всъщност името ѝ беше Ане Черноглавска, но всички я наричаха просто Червенокоска. Тя не се сърдеше, защото това име ѝ прилягаше от само себе си.

Ането беше само на девет години, но височка на ръст, с кръгло луничаво лице, малко топчесто носле и буен перчем, който постоянно падаше в очите ѝ. Макар и вече доста голяма, тя с удоволствие играеше с играчки, от които в къщата имаше цели купове. Казвам „купове“, защото по-голямата част от тях можеха да се открият най-вече под формата на безразборно натрупани тук и там остатъци и части. Работата е там, че по характер Ането си беше доста гневлива. Да се живее с нея не беше лесна работа, особено за играчките, а̀ко и те да не се оплакваха. Не че тя не ги обичаше или че не се грижеше за тях — напротив, обикновено Ането беше доста грижливо дете — но понякога... Понякога просто я прихващаха дяволите и тогава за играчките настъпваха черни дни. Доброто, мило момиче изчезваше като по чудо и на негово място се появяваше едно друго, не-добро и не-мило, та даже доста зло същество, което ходеше начумерено насам-натам и само си търсеше с кого да се заяде. Тежко и горко на играчките, които му попаднаха пред очите в такива моменти! От тях обикновено оставаха само раздърпани или изпочупени парчета и Мама, която много се дразнеше от това, вече не веднъж бе заплашвала, че при следващия път ще има сериозно наказание. Някак си обаче все така се получаваше, че наказанието или не беше чак толкова сериозно или Мама просто го забравяше (тя беше много, ама наистина много заета) и

след някой и друг ден всичко се разминаваше — за ужас на бедните играчки, разбира се.

Историята, която искам да ви разкажа, започна точно в един от тия трудни дни.

Всъщност денят си беше много хубав — за всички освен за Ането. Беше началото на лятната ваканция, времето вече достатъчно топло, за да може да се играе по цял ден

навън, но не толкова горещо, че да е неприятно. Червенокоска бе прекарала почти целия ден в градината, опитвайки се да довърши индианската колиба, която бе започнала да строи преди няколко дни. Работата обаче вървеше трудно. Все нещо не се получаваше, все нещо падаше или пък изглеждаше толкова глупаво, че тя сама го разваляше. Мама, както винаги, имаше някаква спешна работа, седя цял ден пред компютъра, нервна и припряна, тъй че никога не можеше да помогне. Като за беля, всички съседски деца бяха потънали сякаш вдън земя. След дълги часове на упорити усилия Ането най-после реши, че работата не си струва труда и се прибра в къщи.

Къщичката, макар и малка, беше кокетна и уютна. На долния етаж се намираще обширна трапезария-кухня, до нея спалнята на Мама и „стаята за всичко“: един просторен килер, пълен със стари и непотребни вещи, в който Ането понякога прекарваше цели дни, измисляйки си истории пълни със заплетени ходове и лабиринти. Днес обаче тя не беше в настроение и затова направо се качи на втория етаж. Там беше работната стая на Мама и нейната собствена стая.

Да се каже, че стаята на Ането обикновено изглеждаше подредена и чиста би било преувеличено, разбира се. Е, с помощта на Мама тя успяваше да я държи повече или по-малко в ред, но това само в дни, по-добри от днешния. За да бъде честен, трябва да призная, че детската стая днес изглеждаше така, сякаш през нея току-що е преминало стадо малки весели слончета. По писалищната маса безразборно бяха разпиляни писалки, моливи и бои за рисуване, няколко nedovършени рисунки лежах до катурнатия стол. Леглото, от което сутринта тя се бе опитвала да направи омагьосан замък, подозрително приличаше на индианската колиба на двора. Съдържанието на повечето рафтове и кутии покриваше пода — тя бе търсила инструменти за работата по колибата. Играчките, умърлушени и нещастни, се ва-

ляха по всички възможни и невъзможни места, повечето от тях вече в доста окаян вид.

Ането влезе в стаята, хвърляйки кръвожадни погледи във всички посоки и затърси нещо, на което да си изкара яда. Дотам обаче не се стигна: само с един поглед тя установи, че някой беше тършувал наоколо и, разбира се, това не можеше да остане безнаказано.

— Кой си е позволил? — от досада и раздражение тя не можа да намери повече думи и кресна с цяло гърло — Ма-а-мо-о!

— Какво? — Мама, която безнадеждно закъсняваше с поредния превод, също не беше в най-чаровно настроение — Не можеш ли да говориш малко по-тихо?

— Ти ли си разтребвала в стаята ми?

— Ах, разтребвала! Просто си търсих ножицата. Между другото, тя все още ми трябва.

— Ще я намериш в тоалетната — отвърна Ането троснато.

— В тоалетната? Откъде-накъде?

— Новата ми кукла има въшки. Все нещо трябва да направя.

— Какво-о?

Ането видя как Мама задъхано се втурна в тоалетната. След миг тя се появи отново, държейки обезобразената плешива кукла в ръка.

— Това... това е направо невъзможно! — Мама бе толкова ядосана, че Ането дори се постресна — Само преди седмица я купихме и вече за нищо не става! Не, този път вече няма да мине! Да си знаеш: до Нова Година никакви играчки повече няма да купувам! До гуша ми дойде с това чупене!

Червенокоска тъкмо се чудеше дали да продължи да се чумери или, напротив, да признае вината си, когато на външната врата се позвъни. Поне за момента това ѝ се стори добре дошло и тя изхвърча по стъпалата надолу. В суматохата може би щеше да ѝ хрумне нещо по-добро от едно неприятно извинение.

Долу обаче я очакваше изненада, която почти я накара да забрави историята с куклата. Пред вратата стоеше висок стар господин. Той изглеждаше толкова необичайно, че в първия момент Ането дори се поуплаши. Облечен бе в дълго почти до земята палто (тя се изпоти само при мисълта колко ли е горещо да се носи такова палто посред лято). На главата му се кипреше висока шапка-цилиндър, украсена с блестящи златни звезди. Изпитото му скулесто лице, покрито от голя-

ма, стигаща до гърдите брада, сигурно би изглеждало малко страшно, ако не бяха очите му — игриви и весели даже под тежките похлупаци на най-гъстите вежди, които Ането бе виждала някога.

— Добър вечер — поздрави господинът. Гласът му звучеше неочаквано младежки — Казвам се Нерод Лапцев и търгувам с играчки. Мога ли да вляза за момент?

Ането бе толкова изненадана, че, преди да е разбрала какво точно става, вече водеше господина нагоре по дървеното стълбище. Стариият очукан куфар на колелца, който той теглеше след себе си, поскърцваше провлечено на всяко стъпало.

— Мамо, мамо! Господин... а-а-а — Ането се обърна за помощ към стареца.

— Лапцев. Нерод Лапцев — подсказа ѝ той.

— Господин Лапцев търгува с играчки. Целият грамаден куфар е пълен с играчки! — Напълно забравила за куклата, Ането вече мечтаеше за фантастичните изненади, скрити в стария куфар.

— Може би аз сам ще обясня по-добре — обади се господин Лапцев — Думата „търговец“, страхувам се, е малко подвеждаща. Всъщност аз съм представител на един много стар, но за съжаление вече изчезващ занаят. Помежду си ние се наричаме *съхранители* на играчки, но понеже думата звучи непознато за повечето хора, поне в началото ние се представяме като търговци. А... хм... Надявам се да извините тази малка... хитрост.

Мама, която през цялото време бе слушала внимателно, започна да измерва господина с дълги, недоверчиви погледи. Той обаче не изглеждаше ни най-малко смутен и стоеше съвсем непринудено в средата на коридора, подпрян на огромния куфар.

— Бихте ли ми обяснили малко по-точно в какво се състои работата ви, — попита тя — Някакъв вид реставраторска дейност, предполагам?

— О не, уважаема. Основната ми работа е свързана с издирване и спасяване на играчки, принадлежащи към някой от застрашените видове.

— Застрашени видове? Играчки? — Мама започна да се смее от сърце — При нас май е пълно с такива. Ха, ха, ха... Господин Лапцев, вие сте на път да направите сделката на живота си.

Стариият господин леко се поклони.

— Именно, госпожо.

Сега обаче Мама наистина изглеждаше доста объркана, макар че си даваше труд да не го показва.

— А сега сериозно, господине — каза тя, вече доста по-хладно — Какво искате да ни продадете?

— Страхувам се да не прозвуча нелюбезно, уважаема, но на този въпрос винаги отговарям с една-единствена дума: НИЩО.

— Не разбирам тогава за какво става дума. Продавате ли играчки или купувате играчки?

— Нека да речем, че *разменям* играчки, уважаема. Ако успея да намеря някои от ония, които ме интересуват, разбира се.

Лицето на мама видимо се отпусна.

— А-а-а, най-после започвам да разбирам. Вие сте колекционер, значи. Тук обаче едва ли ще е най-подходящото място за вас. При нас няма да намерите нищо по-старо от няколко месеца. По-дълго не оцеляват, горките.

— Няма значение — отговори господин Лапцев — Мога ли да ги огледам отблизо?

— Ако сте ходили на война, може би ще издържите гледката. Заповядайте.

През следващите петнайсет минути Ането здравата се измъчи. Тя беше толкова любопитна да види какво съдържа големият куфар, че едва се сдържаше да не подкани господин Лапцев да привършва по-скоро. А той, като за беля, така се улиса, че сякаш напълно забрави всичко останало. Бавно и старателно прегледа всички играчки, които намери в стаята, като при някои използваше малка лупа, която извади от джоба си. От време на време се чуваше как мърмори под нос, веднъж или два пъти дори си записа нещо в малко джобно бележничко. Мама, която отново бе седнала пред компютъра и тракаше по клавишите, изглежда не се смущаваше ни най-малко от неговото присъствие. За Ането обаче времето се точеше бавно и лепкаво като петмез. На няколко пъти тя се опита да покаже нетърпението си като се изкашля доста високо. За момент дори се почуди дали наистина да не го подкани да привършва, но, неочаквано и за самата себе си, не се

осмели. Нещо в поведението му я караше да се чувства неловко, а и повечето играчки действително изглеждаха така окаяно, че тя малко се притесни. Ами ако той не намери нищо интересно? Дали няма да си отиде без да е отворил куфара? За миг Червенокоска изпита нещо като съжаление: ех, ако в къщи имаше поне една здрава играчка! Тя обаче бе практично момиче и рядко си губеше времето с такива мисли, тъй че и сега се успокои набързо: ако нещо му хареса, добре; ако не, здраве да е. И без него ще се оправим...

— М-да-а-а... — обади се господин Лапцев най-последно — Всичко е ясно. Вие бяхте напълно права, уважаема, — обърна се той към Мама, която веднага беше се появила на вратата — Тук няма да намеря нищо... съществено. Но, за да не се окаже, че съм ви губил времето напразно, бих искал да ви покажа една малка изненада. Иначе не би имало смисъл да идвам, нали така?

Той се наведе над куфара, отвори го и бавно изтегли отвътре голяма плоска кутия. Странна работа: Ането можеше да се закълне, че кутията беше по-голяма от куфара и все пак господин Лапцев я беше извадил пред очите ѝ. За подобни мисли обаче не ѝ остана много време, тъй като старецът бавно отвори кутията и я постави на пода...

Отначало Ането помисли, че това е някакъв вид телевизор — някой беше ѝ разправял, че в Япония телевизорите могат да се гледат от всички страни. После обаче веднага разбра, че тук си има работа с нещо много по-необикновено. Мама, която също не се нуждаеше от сто години, за да прецени какво вижда, вече бе приклепнала до отворената кутия и я разглеждаше с почтително недоверие.

В кутията течеше река.

Всъщност реката беше само част от играта — че това беше игра, нямаше никакво съмнение, макар че Ането никога през живота си не беше виждала нещо подобно. В дъното вляво, точно под лакътя на господин Лапцев, който се беше облегал на отворения капак, се намираща планина — толкова висока и стръмна, че Ането в никакъв случай не можеше да си обясни как се е побрала в една плоска кутия. Реката беше разделила планината на две и се бяхтеше в тесния каньон между двете половини — пенлива и бурна — преди да се успокои и разлее нашироко между хълмовете, които заемаха останалата част от

играта. Те бяха покрити най-вече с гъста гора, но тук-там можеха да се видят и открити поляни, по които се разхождаха дребни като буболечки горски обитатели. На няколко места се виждаха китни малки постройките — воденичка, рибарски кей, една къщичка, построена в клоните на дебело дърво, до която се стигаше с помощта на хитро измайсторена система от мънички стълби. Дори облаците, които се намираха точно под капака, изглеждаха съвсем истински и се движеха бавно, забулвайки върха на планината... Гледката беше толкова невероятна, че Ането не успя да каже и дума, а само стоеше и гледаше с широко отворени, немигащи очи. Старецът, очевидно доволен от произведеното впечатление, леко се усмихваше.

— Фантастично, невероятно — обади се Мама след дълго мълчание — Просто не мога да повярвам на очите си. Докъде са стигнали технологиите!

— Хм, малко *позабравени* технологии, ако ми позволите да забележа, уважаема. Тази игра е много по-стара, отколкото ние можем да си представим.

Главата на Ането направо се въртеше от вълнение. Измъчваха я толкова много въпроси, че тя просто не знаеше откъде да започне. Що за игра е това? Откъде я е получил старецът? Какво означава „стара“: та нали веднага се вижда, че всичко по нея е съвсем ново? И освен това...

За въпроси обаче не ѝ остана време. Преди да се е опомнила, тя вече беше казала: „Искам я!“, а след това някак от само себе си всички други мисли излетяха от главата ѝ и единственото ясно нещо беше, че по-скоро ще умре на място, отколкото да се раздели с вълшебната игра. Мама, която сама не можеше да откъсне очи от кутията, се изправи с нежелание и я прегърна през рамо.

— Ах, миличко, ние едва ли ще можем да си позволим такъв лукс. Тази игра сигурно струва цяло състояние — Тя погледна неуверено към стареца, търсейки подкрепа — Нали, господин Лапцев?

— Откровено казано, стойността на една такава игра едва ли може да се измери в пари.

— Искам я! — повтори Ането и прехапа устни, за да не се разплаче.

— Но, Ане... — обади се Мама не съвсем уверено, вече предусещайки накъде върви работата.

— Искам я! — потрети Червенокоска, стискайки юмручета. Колкото и да се напъваше, нищо друго не ѝ идваше на ум и това още повече я ядосваше.

— Разбирам — каза господин Лапцев — За такива случаи в нашата практика е предвидено специално правило, което гласи...

— Искам я!

— ... което гласи, че по изключение една игра може да се *заеме* за няколко дни. Аз с удоволствие ще се възползвам от това правило.

— Ане, чуваш ли, господинът е съгласен да ни вземе играта — Мама се вкопчи в новата идея като пословичния удавник за сламка.

— Само няколко? — попита Ането разочаровано, после припряно добави: — Добре де, добре, съгласна съм.

Тя приклепна до играта и се опита да хване едно малко животинче, което ѝ се изплъзна с мълниеносен скок.

— А-ане! — обади се мама нервно.

— Какво? А, да... Благодаря, много благодаря.

— Няма защо — усмихна се господин Лапцев — Това е просто част от работата ми.

— Но ние нищо не успяхме да предложим в замяна — каза Мама малко притеснено.

— Да-а-а, нещата тук са стигнали доста далеч. Но нека бъдем оптимисти и се надяваме, че това се отнася само до играчките. Впрочем, в това скоро ще се убедим на практика — Старецът бръкна в джоба на палтото си, извади огромен часовник, погледна го и се разбърза — О, времето лети! Госпожо, за мен беше огромно удоволствие... До другата седмица, значи.

— Но вие не ни оставихте дори телефонен номер!

Кой знае защо Мама изглеждаше ужасно притеснена, почти засрамена.

Господин Лапцев, вече на прага, се обърна и я погледна учудено.

— Какъв номер? — за момент той изглеждаше леко объркан, после се чукна с пръст по челото. — А, да... толкова съм разсеян... Не, всъщност няма нужда, аз и така ще ви намеря. Довиждане, уважаема. Довиждане, Ане.

Той се поколеба за малко и, преди да излезе, прибави:

— Желая ти... сила.

Мама, все още объркана и притеснена, дълго гледа след него, почуквайки замислено по рамката на вратата.

Ането беше бясна. Вече втори ден играта отказваше да се движи.

Отначало всичко бе тръгнало чудесно и първите дни бяха изхвърчали неусетно. Тя бе така запленена, че ако не беше Мама, сигурно не би се сетила за ядене, а вечер се хвърляше в леглото едва когато не ѝ беше останала и капка сила. Магическата игра предлагаше все нови и нови изненади. Отначало Червенокоска се бе опитвала да хване някое от малките същества, които я населяваха, но след като се убоде (или бе ухапана) до кръв, бързо се отказа. След това се зае да изследва местността. Между гъстите малки дървета не се виждаше особено ясно, но тя все пак установи, че животинчета се намираха само на отсамния бряг на реката (впрочем, не беше ясно дали това са животинчета или някакви други същества: те се движеха толкова бързо, че тя никога не успя да ги разгледа отблизо). Изобщо, двете половини на играта (отсам и отатък реката) изглеждаха много различни. Докато близкият бряг предлагаше тук и там по някоя поляна, то отатък се простираше почти непроходим лес. Те се различаваха и по цвят: близката страна беше изпъстрена от весели петна — червени, жълти, кафяви, — докато далечната бе монотонно синьо-зелена, тук-там прокъсана от сиви дупки, сякаш някаква болест бе нападнала гората. Дори и птиците, които прехвъркваха насам-натам, се държаха далеч от тая страна. Каква бе причината за това Ането не успя да установи, пък и, честно казано, не обичаше да си блъска главата особено много, тъй че скоро се задоволи с изследване на отсамния бряг. А той бе изпълен с различни, едно от друго по-интересни места. Колелото на малката воденичка се въртеше, весело потраквайки, къщичката в короната на дървото леко се полюшваше в такт с повеите на вятъра, а в каньона между двете половини на планината Ането откри цял водопад: смешно-сърдит в миниатюрния си размер, но въпреки това безкрайно красив и интересен. Изобщо, тя се бе забавлявала чудесно — докато вчера играта най-неочаквано бе престанала да се движи.

Отначало Ането отказваше да приеме, че магията е свършила. Тя дълго се сърди на Мама, която се опитваше да я успокои, после прегледа кутията от всички страни, за да види дали нещо не се е повредило, но накрая се принуди да се откаже. А това така я разгневи, че вече направо не се побираше в кожата си.

— Ще се помръднеш ли най-после или да ти тресна един по мутрата?

— Ане, престани най-после — обади се мама от съседната стая — Вече сто пъти ти казвам: сигурно батериите са изтощени.

— Изтощени, как ли не! Оня старик ни е пробутал някакъв китайски боклук, но аз ще му намеря цаката! — Тя се опита да побутне реката, която се бе превърнала в нещо като твърдо желе — Само да мога да разбера как се отваря.

— Не мога да понасям когато говориш с такъв тон! Остави играта на мира и иди да играеш навън. Цял ден нямам мира от тебе!

— Сега, сега.

Ако мама не беше толкова уморена, сигурно непременно би забелязала, че в тона на Ането се бе прокраднала онази опасна нотка, която обикновено издаваше, че си е наумила нещо. Но, дали защото беше прекалено уморена или просто защото ѝ беше дошло до гуша, тя предпочете да прекъсне разговора. И за да покаже, че не иска да бъде безпокоена повече, затвори вратата на стаята си.

Ането само това и чакаше. Без да губи време, тя претърси всички рафтове и чекмеджета, докато накрая намери това, което търсеше — един голям чук. След това пристъпи към кутията с присвити устни и намръщено чело. Тя бавно вдигна чука над главата си, поколеба се няколко мига, сякаш очакваше, че играта в последния момент ще се вразуми, после процеди през зъби:

— Като не щеш мира, на ти секира!

Бум! Тежкият чук се стовари точно върху средата на играта, някъде между воденичката и рибарския кей. За най-голямо удивление на Ането обаче нищо не се случило, само чукут отхвъркна настрана сякаш беше от гума. Тя постоя няколко секунди без да може да повярва на очите си. После разбра, че нещо все пак беше се случило и се приведе любопитно, за да огледа нещата отблизо.

Първото, което забеляза бе, че играта е покрита от леко синьо-сиво сияние, сякаш над нея се бе спуснало тънко прозрачно було. После някъде в средата се появи малко пушечче, което бързо започна да се увеличава. Ането започна да се притеснява и понечи да изтича при мама, но с нарастваща уплаха установи, че не може да се помръдне от мястото си. Тук вече тя се стресна не на шега и се опита да извика, но и това не се получи — устата ѝ просто отказа да се отвори. Ужасена,

тя с всички сили се помъчи да се измъкне от хватката на невидимата сила, която я държеше, но скоро се отказа. Отвсякъде я обгръщаше нещо като гъста кал и тя не можеше да помръдне дори клепащ, камо ли да се движи или говори.

Междувременно малкото пушече бе пораснало и се бе превърнало в нещо като висока фуния, обърната с тясната част надолу. Тя се въртеше с бясна скорост около себе си и бавно се приближаваше към Ането. Само преди няколко дни Червенокоска беше гледала по телевизията предаване за тропическите бури и сега с ужас разбра, че това не е пушек, а малък смерч. Едната ѝ ръка се повдигна от само себе си и се протегна към отвора на фунията. „Не, не, не!“, опита се тя да извика, но вместо това безсилно подаде ръка и започна да наблюдава как смерчът бавно я поглъща. Тялото ѝ започна да се изтънява и огъва като в анимационен филм. Невидимата сила я повдигна полека, после я обърна с главата надолу и започна да я набутва в отвора на смерча. „Като топка сладолед във вафлена фунийка“, помисли си Ането. После загуби ориентация и се остави да бъде носена: вече всичко ѝ беше безразлично.

Глава първа:

Поляната с трите изхода

Бум! Ането здравата тупна на земята. Добре, че падна на меко, инак сигурно зле щеше да си изпати. Все още замаяна от шеметното летене тя полежа малко, после приседна, разтърка очи и плахо се огледа наоколо.

Намираще се в гъста гора. Малката поляна, на която бе попаднала, бе заобиколена от дебели изкорубени дървета, между които растяха бодливи храсти. Растителността беше толкова гъста, че ако поляната не беше огряна от веселите слънчеви лъчи, това сигурно би било едно доста мрачно и неприветливо място. Дебел килим от окапала шума покриваше земята. Клоните на дърветата, възлести и изкривени като костеливи старчески ръце, изглеждаха доста страшно. Най-страшни от всичко бяха обаче горските шумове: провлечени птичи песни, приглушени крясъци, а един или два пъти даже и нещо като заплашително ръмжене, което я накара да подскочи от уплаха. За момент тя размисли дали да плаче или вика за помощ, после реши, че засега е по-сигурно да си мълчи и започна да се оглежда за изход.

Необходими ѝ бяха само няколко погледа, за да установи, че да се излезе оттук може в три различни посоки — на фона на плътната стена от дървета и храсти ясно се различаваха три отвора. Тунелите отляво и отдясно бяха свързани от добре отъпкана пътека. Този по средата изглеждаше по-малко използван, тъй че тя реши засега да се държи настрана от него. Тъкмо вече се канеше да поеме по десния път, когато над главата ѝ изведнъж се зачу някакъв странен звук — „пи-у-у-у“ —, после

нещо тупна право пред краката ѝ. От уплаха Ането изпищя колкото ѝ сили държат и се просна на земята, покривайки глава с ръце. Нещото обаче не се помръдваше, тъй че тя полека-лека събра кураж и се осмели да го погледне.

Отначало помисли, че пред нея лежи някакво мъртво животинче, после, почти не вярвайки на очите си, установи, че това е... собствената ѝ раничка. Тук веднага трябва да кажем, че първото ѝ впечатление съвсем не беше толкова погрешно, тъй като раничката беше направена от мъхест плат и приличаше напълно на малко пухкаво мече. Мама беше ѝ я купила преди около година и, макар и малко проскубана, тя все още беше нейната любима раничка. Ането подскочи от радост, сграбчи раничката и понечи да я преметне през рамо. Изведнъж обаче се случи нещо много неочаквано.

— Ау! — изръмжа раничката със смешно тънък, но без съмнение много сърдит глас — Престани да ме скубеш!

— Какво беше това? — прошепна Ането разтреперана, ако и ясно да беше разбрала откъде идва гласът — Кой говори тук?

— Аз, кой друг? — отговори раничката — Ти ме оскуба!

— Ама... И ти ли говориш вече?

— Разбира се, че говоря! Да не съм бебе! Аз и преди говорех, но ти никога не искаше да ме чуеш! Цялата съм оскубана от тебе!

— Чакай, чакай малко! Ти си моята стара раничка, нали така?

— Ъ-хъ. Твоята *оскубана* стара раничка.

— И сега изведнъж започваш да говориш? В къщи и дума не казваше — Ането все още отказваше да приеме случилото се на сериозно.

— Брей, не казвах! Колко съм плакала ако знаеш — но кой да ме чуе! Виках, крещях — ти си знаеш своето. Скубеш, драскаш ме с писалки, захвърляш ме навсякъде, риташ ме като топка... На мекица съм заприличала от тебе!

Макар и доста объркана, Ането започна да усеща, че я напушва гняв. Какво си позволява това дребосъче? Да не мисли, че може да се държи така с нея, само защото изведнъж е проговорило?

Каквото и да се криеше зад чудодейната промяна, Червенокоска твърдо реши да постави раничката на мястото ѝ, преди тя да си е въобразила, че може да я командва.

— Ей, я престани да ми се караш! — каза тя, заплашително поставяйки юмручета на кръста — Ако искаш с нещо да помогнеш, може и да говориш. Инак, затваряй си устата, че да не стане и по-лошо!

— Знаех си, така си и знаех — умърлушено промърмори раничката — Ти си непоправима грубиянка. Ех, защо ли те последвах!

Ането тъкмо се канеше да я подритне хубавичко, та да ѝ даде да се разбере, когато един нов шум я накара да се присвие и огледа уплашено. Високо над главата ѝ, прикрит от короните на дърветата, някой пееше със скърцащ глас:

Миченцето бя-а-ло
Всичко разпиля-а-ло
А сега самичко
Тюхка се в горичка.

Невидимият певец се закиска доволно, после очевидно реши, че е дошло време да се представи, защото клоните на дърветата се разместваха и между тях се показаха две фигури — толкова странни, че в първия момент Червенокоска направо застина от учудване.

По-големият от двамата очевидно бе раздрънкан стенен часовник. Проточеното му тяло, направено от кутията на часовниковото махало, завършваше с две много къси и тънки крачета: тежестите на часовника. За глава му служеше кръглият циферблат, който свободно се полюшваше на тънка пружина, изчезваща във вътрешността на кутията. Между две ококорени кръгли очи — дупките за навиване, — стърчеше огромен ключ-нос, който непрекъснато се въртеше в такт с полюшването на махалото. Стрелките бяха смешно изкривени във формата на юнашки мустаци. Под тях се намираше дупката на кукувичката, която служеше като уста — изпълнена с пружини и зъбчати колела по подобие на разкривени, разбити зъби. На раменете му се намираха тенекиени крила, очевидно не само за украса, тъй като смешният часовник се носеше из въздуха без ни най-малко видимо усилие. Той се приземи на поляната пред Ането и започна любопитно да я разглежда.

Неговият спътник — също крилат, но значително по-малък, — предпочете да остане във въздуха. Отначало Ането помисли, че това е някакъв прилеп или може би огромна пеперуда. Скоро обаче видя, че крилата на странното същество бяха направени от две огромни мъхести уши, между които се пъчеше дебеличко коремче. От коремчето, почти без преход, излизаше кръгла глава с хоботче, украсена от две облещени очи и шапка с няколко пискюли и звънчета. Двете крила-уши бяха много гъвкави и странното същество очевидно ги използваше като сигнални знаменца, с чиято помощ разговаряше с големия си спътник. Точно в момента то направи бърза серия от жестове, последователно сочейки към Ането и лежащата на земята раничка. Часовникът кимна в съгласие.

— Прав си, мой верни приятелю Бу — каза той с неестествено-театрален тон — Както изглежда, ние имаме гости. О, каква чест, каква чест! Разрешете да се представя, млада госпожице: на вашите услуги Чарко — свободен дух, мечтател и поет.

Бу се закиска, като дискретно прикриваше уста с мъхестите крила-уши.

— Къде съм? Как попаднах тук? — попита Ането боязливо.

— Нищо по-лесно за обяснение, млада госпожице. Но, първо, бихте ли ми казали името си, ако обичате. *Noblesse oblige*.

Господин Чарко очевидно отдаваше голямо значение на изтънчените маниери, но, поради липса на доста зъби, фъфлеше ужасно. Ето защо Ането чу нещо като „плесен ближе“, та малко се почуди, преди да му отговори.

— Ане се казвам, но всички ме наричат просто Червенокоска.

— Чаровно, прекрасно име. Радвам се да се запознаем, Ане. Много, много се радвам... А сега, на въпроса, — прибави той като видя, че Ането потропва нетърпеливо — Ние се намираме в най-прекрасната, най-потайната и... най-страшната от всички омагьосани гори на света: Гората на Призраците.

За да подсили ефекта на последните си думи, Чарко затрака със зъби и започна да маха с махалото като побъркан, та Ането малко се поизплаши. Това, разбира се, не ѝ хареса и тя отговори доста троснато.

— Хей, я не ме будалкай! Аз знам, че това е само игра. Ако искаш да знаеш, дори не я намирам интересна. Ами да, това тука прилича на някакъв откачен Дисниленд. Предай това на твоя шеф Нерод Лапцев ако го срещнеш скоро. И му кажи, че го очакват сериозни неприятности когато се измъкна оттук!

— Ау-у, какъв беден вкус! — Чарко зацъка разочаровано — И тоя език! Вижда се веднага, че вече ходиш на училище. Бу, да ѝ разкажа ли малко за нашата чудна гора?

Бу се поколеба кратко, после източи едното от крилата-уши във формата на огромен показалец, който се размаха отрицателно.

— Добре тогава, нека се оправя сама — каза Чарко — И без това си имаме достатъчно работа.

Той се обърна с гръб към Ането и, без да се сбогува, направи няколко крачки в другата посока.

Червенокоска здравата се ядоса. Ама че грубияни!

— Ей, я почакайте — викна тя с неприятен, заповеден тон — Ало, вие двамата! На вас говоря, не се правете на много важни! Искам веднага да ми кажете как се излиза оттук и къде е пътя за в къщи!

— О, колко сме смели! Колко сме самоуверени! — отвърна Чарко без да се обръща — Да видим какво ще остане от това когато се появят... страшните призраци! — Той изведнъж се обърна и, разкривил лице в ужасна гримаса, зарева с всичка сила:

— Бу-у-а-а! У-у-а-ха-а-а!

Ането отстъпи уплашено, но въпреки това се опита да си придаде самоуверен вид и небрежно отговори:

— Ха, призраци! Глупости на търкалета, призраци няма!

Чарко чак подскочи от обида.

— Чуваш ли я, Бу? Нямало призраци, а? — Той отстъпи крачка назад, пресегна се с тенекиените крила и, за ужас на Ането, откачи главата си от пружината. После я обърна с циферблата към себе си, изпъчи се колкото можеше и започна да декламира: — Бедни ми Йорик! Аз го познавах, Хорацио... Къде са твоите насмешки сега? Твоите премятания? Твоите песни? Къде са изблиците на остроумие, които размиваха всички на трапезата? Нито един ли не е останал, даже колкото да се надсмееш над собствената си озъбена усмивка? Добре си увесил челюст, приятелю!

— Ами да — прибави той делово, докато поставяше главата си обратно — Тоя момък Хамлет също не искаше да повярва, че имало призраци. И гледай го как се оплеска накрая... Бу, давай да изчезваме, че ония юнаци току-виж наистина се появили, — обърна се той към приятеля си, припряно готвейки се за излитане — Последния път два зъба ми изпадаха от тракане.

Бу, който бе треперил от страх през време на цялото представление, закима така усърдно, че за малко да му падне шапката.

Ането се отчая и забрави всяка гордост.

— Почакайте, почакайте, моля ви — извика тя с плачлив гласец — Извинявайте, не исках да ви обидя! Тук всичко е така объркано, вече направо не знам какво говоря.

Чарко направи един кръг във въздуха и отново се приземи.

— Какво ще кажеш, Бу? Може би наистина си струва да ѝ помогнем, а?

Колебанието му обаче не продължи дълго. Точно в този момент над гората се проточи ужасяващ, сърцераздирателен рев — или по-скоро една трудна за описание смесица от ръмжене, писък и плач, която накара всички да изтръпнат. Чарко и Бу изчезнаха начаса, все едно метла ги помете. Ането, вцепенена от страх, се хвърли на земята и се сви на кълбо. Ревът се понесе над гората като поличба, като тягостно послание от някакъв друг, изпълнен с болка и отчаяние свят, после отшумя също тъй внезапно, както беше се появил. Червенокоска дълго още лежа със затворени очи, без да смее да се огледа или помръдне. Само от време на време, някак без да иска, тихичко прошепваше:

— Почакайте! Почакайте, моля ви! Толкова ме е страх! Толкова ме е страх!

Глава втора:

Паякът

Измина дълго време, преди Ането отново да се осмели да погледне наоколо. Междувременно бе започнало да се свечерява и надеждата, че всичко ще се окаже само шега на стария вълшебник полека-лека я напускаше (в това, че Нерод Лапцев е истински вълшебник тя вече не се съмняваше ни най-малко). От друга страна, мисълта, че ще ѝ се наложи да пренощува сама в това усойно място я изпълваше с такъв ужас, че направо ѝ идеше да се разреве с всички сили. Какви ли страшни същества населяваха гората? Кой би могъл да реве така ужасно? И къде ли точно бе попаднала? Може би, ако ѝ се удадеше да стигне до ръба на кутията, би могла да се покатери по него и да извика мама. А тя вече ще успее да убеди вълшебника да ѝ върне нормалния ръст. Ами да, разбира се: в края на краищата тя само се бе опитала да счупи играта, но не бе успяла. Такова просто нещо дори и възрастните би трябвало да разберат...

— Ахем — изкашля се някой зад гърба ѝ.

Ането подскочи от страх — сигурно за стотен път днес. После предпазливо се обърна — и отново подскочи, тоя път от радост.

— Раничке! — изкрещя тя с цяло гърло, напълно забравила за всички горски чудовища — Ама ти си още тук! Ако знаеш само как се радвам! Вече си мислех, че ще трябва да прекарам нощта сама. Моя мила, любима раничке!

— Гледай ти чудо — промърмори раничката кисело — Червенокоска се държи приятелски. Чакай да драсна знак, та да не се забрави.

— Ама ти какво, още ли ми се сърдиш? Хайде, не издребнявай, моля те: това със скубането... а-а-а, аз просто не знаех, че си жива, затова го правех.

— Хубаво, сега го знаеш. И какво от това?

— Е как какво? Направо ти се чудя как не можеш да разбереш това просто нещо. Та това променя всичко.

— Като например? — раничката измерваше Ането с очите на човек, комуто предлагат да купи дървено желязо.

— Като например... а-а-а... — Ането се напъна да измисли нещо, но не успя — Добре де, кажи ти тогава.

— Едно извинение не би било зле като начало.

— А-а-а... Хм... Хе...

— Думичката започва с „и“ — вметна раничката услужливо.

— Добре де, добре. Щом толкова настояваш. Извинявай, не съм го правила нарочно.

— А, отлично — тържествуващо се провикна раничката — Откога го чакам тоя момент. Даже и отговор съм си приготвила. Искаш ли да го чуеш?

— Да, разбира се.

— Не ща ти извинението! — процеди раничката през зъби и започна съсредоточено да си чопли носа.

Ането така се обиди, че очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Но защо? — попита тя недоумяващо — Толкова ли съм ти противна?

Раничката продължаваше да си чопли носа.

— Не можем ли да бъдем приятели? — добави Ането плачливо.

— Така и баба знае — отсече раничката — Първо пердашим, после се извиняваме. Я ме погледни на какво приличам.

— Ама аз сериозно...

— Сериозно, несериозно, не ща! Достатъчно съм си патила от тебе, повече не искам!

Тук вече Ането не издържа, приседна на земята и здравата се разплака. Сълзите се затъркаляха по лицето ѝ като малки седефени ручейчета. Никога не беше се чувствала толкова нещастна и изоставена, даже когато веднъж се беше изгубила в зоопарка.

— Страх-ме-е, страх-ме-е, — хълцаше тя, размазвайки сълзи с юмручета — Ту-ка всич-ко е сташ-но... Ис-кам об-рат-но при ма-ма... Тол-ко-ва ме е страх...

— Ей, слушай — обади се раничката по едно време — То и аз не зная как се излиза оттука.

Ането продължи да плаче отчаяно.

— Искам да кажа, няма да мога да помогна кой знае колко.

— Да, но поне си тук — изохка Ането — Какво ще правя сама даже не смея и да си помисля.

Тя похълца още малко, после, като се успокои, размисли, решително изтри очи и каза:

— Моля те, не ми се сърди повече! Казвам ти най-честно: наистина искам да станем приятели. Без тебе ще съм съвсем сама, моля те, не ме оставяй!

В очите на раничката просветна плаха надежда.

— Истински приятели? — попита тя, все още малко недоверчиво — От тия, дето в нужда се познават?

— От най-истинските. Честна дума!

— И вече няма да си толкова сръдлива? Даже и когато ти кажа нещо, което не ти харесва?

— И тогава също.

— Хубаво си помисли! Казана дума — хвърлен камък.

Ането размисли кратко, после повтори:

— Истински приятели. От най-истинските.

* * *

Нощта измина бързо и без особени приключения. За щастие в гората също беше лято, та можеше да се спи на открито, пък и мъхестата раничка топлеше като хубаво дебело одеяло. На сутринта двете пътешественички се събудиха малко понамокрани от росата, но слънцето скоро ги изсуши. Ането бързо си припомни, че не беше хапвала нищичко от вчера насам. И тук раничката се оказа направо неопценима: от бодливите храсти тя набра две шепи дъхави къпини, едри като ягоди и също толкова вкусни, макар и малко по-кисели. Червеноска направи си облиза пръстите. Разбира се, раничката, макар и да говореше, нямаше нужда от ядене, така че Ането скоро се почувства достатъчно сита, за да се сети за вкъщи.

— Какво ще кажеш, по кой път да поемем? — попита тя докато обърсваше пръсти в едно по-чистичко място по фланелката си.

— Мене ако питаш, все ми е едно. Да опитаме надясно, какво ще кажеш?

Речено-сторено. Ането метна раничката на гръб и смело тръгна по пътеката. Не беше изминала и десет метра обаче когато пред очите

й се откри доста чудновата гледка.

Пътеката водеше до втора, по-малка поляна, препречена от могъщ столетен дънер. Дървото беше толкова дебело, че напълно запушваше пътя. Някой обаче беше издълбал в средата му голяма дупка-тунел, през която най-спокойно би могъл да мине изправен човек. Но пътят не беше свободен: точно пред отвора, окачена на сложна конструкция от лостове и зъбчати колела, висеше огромна паяжина. Вляво от нея се намираше малка касичка за събиране на пари, изработена във формата на широко разтворена животинска пасть. Вдясно, кръстосал два чифта от осемте си крака, седеше грамаден космат паяк и съсредоточено си чистеше ноктите с доста големичък нож. Хваната в паяжината отчаяно се мятеше дебеличка муха, на ръст почти толкова голяма колкото раничката.

— Веднага да ме пуснеш! Грубиян такъв! Нищо не съм ти направила! — пищеше мухата с треперлив глас.

Паякът самодоволно се ухили, откривайки няколко реда остри зъби.

— Почакай още малко докато намеря време и за теб, сладурано. Скоро идва обедната ми почивка.

— Помощ! Олеле! — развика се мухата, уплашена до смърт — Тоя тука иска да ме изяде!

— Всяко нещо с времето си — промърмори философски паякът без да ѝ обръща повече внимание.

— Ало, малката — обърна се той към Ането, която вече се канеше да бяга накъдето ѝ видят очите — Ако искаш да минаваш, давай по-бързо, че скоро ще затварям. Какво се колебаеш толкова?

— Ама аз... — запелтечи Ането уплашено, — аз само исках да погледна.

— Че какво толкова има за гледане? Път като път, всичко си му е на мястото. Тая мома тука си изпати, защото се опита да мине без да плаща, а при мене такива не минават, то си е ясно.

Той изглежда мухата накриво, после продължи:

— Пусни парите си в касичката и веднага ще вдигна паяжината. Ако нещо не ти е ясно, тук всичко е написано — той посочи към една табела, която

Ането не бе забелязала досега — Ако не можеш да четеш, да ти помогна?

— А, не, няма нужда — Сърцето на Ането тропаше като шевна машина — Аз... само набързо.

— Е, както искаш — проточи паякът разочаровано — Но да не кажеш после, че ми е лошо обслужването. За мене клиентът е цар, това да го знаеш. Виждаш ли я тая грамота? Лично от господин Хайно съм я получил.

— Аз... забравих нещо. Извинявайте, трябва да побързам.

Ането се обърна и затича колкото ѝ сили държат. Спря се едва когато беше стигнала обратно до другата поляна. Сърцето ѝ още хлопаше шумно.

— Леле, какъв звяр! — обади се раничката изотзад — Който му попадне в лапите, тежко му и горко. Пусни ме малко на земята, че ми треперят краката.

— Ка... Какво ще правим сега?

— Тая посока май не беше най-добрата. Дай да опитаме една от другите.

— Сега, сега. Само малко да почина, че съвсем премахнах.

Двете приятелки се сгушиха една до друга.

— Хубаво обслужване, а? Ако не плащаш — и те изядат, — подхвърли раничката.

— Ох, толкова се уплаших, че направо ми призля. Как мислиш, какво означава всичко това?

— Ами платен път, доколкото разбрах. За да минеш, трябва да си платиш. Ти имаш ли някакви пари?

— Нито стотинка.

— Аз също. Ама че работа! Слушай, после може и да ни хрумне нещо, но засега май ще е най-добре да се държим настрана от тая пътека.

— Горката муха, как пицеше само. Дали...

— Какво?

— А, нищо, само се питах дали не можем да ѝ помогнем някак.

— Хайде, моля те, не ставай смешна! — възмути се раничката — Не му ли видя зъбите?

— Ех, да бях силна колкото Пипи Дългото чорапче...

— Да беше, ама не си! И това тук не ти е история за деца, ами е наистина, не забравяй! ... Почина ли вече? Хайде да тръгваме, че време за губене няма.

Ането отново я метна на гръб и потегли в другата посока. Не след дълго пътеката ги изведе на широко, открито място. Изглежда, че гората свършваше дотук.

Докъдето поглед стига се простираше обширно блато, тук-там проширено от малки островчета-туфи, на които се мъдреха дебели пълнове. В първия момент Ането помисли, че е стигнала до реката, но веднага разбра, че греши — въздухът беше наситен с тежката миризма на тиня и мочур, пък и мъглата неподвижна вода никак не приличаше на река. На няколко метра пред нея, недалеч от началото на блатото, се намираще голям пън, покрит отгоре до долу с най-различни машинарии и чаркове. Червеноекоска боязливо се приближи и започна да го разглежда от сигурно разстояние.

Първото нещо, което ѝ направи впечатление бе, че и тук, както и при пътеката с паяка, висеше същата касичка за събиране на пари — ухилена муцунка с няколко тънки косъмчета-мустачки, черно кадифено носле, блестящи стъклени очи и широко отворена уста, в която стърчаха два зъба-резци. Малко по-настрана се виждаше телевизионен екран, свързан чрез множество кабели със сателитна антена, поставена директно на върха на пъна. Два големи високоговорителя завършваха гледката, а между всичко това се намираща най-различни по-малки технически джунджурии: един пропелер, няколко педала, малък пулт с копчета, както и различни метални табелки, по които можеха да се видят нечетливи знаци.

— Как мислиш, какво е това? — попита раничката.

— Не знам, но ми изглежда по-сложно и от маминия компютър. Дали ще е опасно да се приближим малко повече?

— Това не знам, но погледни там: същата табела като при паяка. Той нали каза, че тя всичко обяснява. Дай да видим дали ще можем да разберем нещо от нея — предложи раничката.

Действително, недалеч от пъна беше побита голяма табела, нашарена с множество надписи и рисунки. Ането предпазливо се приближи и започна да я разглежда.

Най-отгоре с едри тлъсти букви беше изписано:

Хайномат®

По-долу, вече в нормален шрифт, следваше:

„Добре дошли при Хайномат®. Последна дума на техниката!

Нашата система ви осигурява удобно и бързо преминаване през всяко препятствие. Срещу минимална такса Вие получавате достъп до най-модерните технологии на Хайнотек™.

Доверете се на Хайнотек™: най-великата фирма в цялата Гора на Призраците.“

Още по-долу следваха няколко рисунки, показващи поред как една ръка пуска монета в устата на касичката, после блатото, през което се простираше дълъг мост, а накрая фигура, преминаваща по моста.

Най-долу се виждаше фотографията на някакъв мазен господин, а под нея надпис: „На мен винаги можете да разчитате: Бобърът Хайно!“ Следваше едър нечетлив подпис. Главата на господина досущ напomniaше на муцунката от касичката.

— Ей, Ане, тая касичка... Ами че то било бобър! Аз пък все си мислех, че е някакъв голям плъх, — каза раничката.

— Това добре, но не виждам как можем да преминем. И тук искат пари.

— Е, поне няма такъв страшен паяк. Все е нещо, нали?

— Ъ-хъ, — съгласи се Ането без особен ентусиазъм — Все е нещо.

— Слушай, дай да опитаме да минем и така, — предложи раничката — Може пък и да стане. Това е само една глупава машина, не мислиш ли?

— Ох, не знам, — колебаеше се Ането — Да не стане някоя беля.

— Ако искаш, можем да се примолим и на паяка, — предложи раничката невинно.

— Ти какво, шегуваш ли се или..., — понечи Ането да се разсърди, но си спомни какво беше обещала и прибави по-меко:

— Добре, щом настояваш. Да видим какво ще излезе от тая работа.

Двете бавно се приближиха към пъна и го заразглеждаха от всички страни.

— С какво да започнем? — попита раничката.

— Ами, сигурно някакво копче ще е, — неуверено отвърна Ането — Ей това например.

— Давай тогава.

Червенокоска протегна ръка и натисна копчето. Голямата сателитна антена леко забръмча и започна да се върти. На телевизионния екран се появи главата на дебела бобърка, а от високоговорителите се понесе тънък гласец:

„Добре дошли, добре дошли! Радвам се да ви видя! За да използвате системата, моля поставете една монета в устата на касичката — ето така —, а след това изчакайте, докато се изгради подвижния мост. Отделните панели свързват пъновете в блатото, а общата дължина на конструкцията е над петстотин метра. Това е най-сложната инженерна работа в цялата Гора на Призраците. По наши сведения...“

Ането се пресегна и отново натисна копчето. Телевизорът изгасна и настъпи тишина.

— Реклама — каза тя с досада — Ще трябва да опитаме някой друг бутон.

Следващото копче завъртя един шумен пропелер, няколкото останали пък не доведоха до нищо. Ането започна да се отчайва.

— Хей, Ане, виж какво открих тука, — обади се раничката от другата страна на пъна — Ела да ми помогнеш, че не мога да го по-мръдна сама.

Червенокоска заобиколи пъна и видя, че раничката се напъва да натисне един голям лост, който стърчеше отстрани.

— Хайде сега заедно, — каза раничката — Раз, два, три-и-и...

Под дружния напън лостът постепенно поддаде и се завъртя с неприятно скърцане. Ането зачака да види какво ще се случи.

С мек приглушен звук от двете страни на пъна се отвориха вратички, а от тях изскочиха дълги ме-

тални ръце, облечени в дебели гумени ръкавици. Преди Ането да се усети, ръцете я сграбчиха и обърнаха с главата надолу, а една трета ръка, която се спусна някъде отгоре, започна методично да я тупа по дупето.

— Олеле-е-е, помощ! — разпищя се Ането — Пусни ме-е-е!

Машината обаче продължи да тупа колкото си беше предвидено по програма и спря едва когато Ането вече се бе отказала да пищи и приемаше боя със стоическо търпение. Накрая ръцете я друснаха безцеремонно на земята и се прибраха обратно без много-много приказки.

— Ох, Ане, съжалявам много, — затюхка се раничката, очевидно измъчвана от угризения. — Отде да зная, че това било капан. Много, много съжалявам!

— Няма нищо — процеди Ането през стиснати зъби, докато мълчаливо бършеше сълзите си — На заем брашно тъпкано се връща. Ще му платя аз на тоя Хайно, хубавичко ще му платя!

— Чакай, чакай малко, — почеса се раничката замислено — Спомняш ли си, че паякът също спомена това име? Ами да, той каза, че е получил грамота лично от господин Хайно. Ще рече, тоя мазник тука е неговият шеф, а?

— Така изглежда.

— Тогавата май ще е по-добре да се държим настрана от него. Щом подчинените му са такива разбойници, той също няма да е много стока.

— А, не! — горещеше се Ането — Разбойник или не, ще му дам аз да се разбере. На мене тия не ми минават.

— Добре де, не се ядосвай, за това ще мислим когато му дойде времето. Засега обаче сме наникъде с нашето търсене. Както изглежда, оттук също няма да можем да минем.

— Да, права си, — съгласи се Ането мрачно — Остава ни само третата пътека. Ако и там ударим на камък, не знам какво ще правим.

— Все нещо ще ни хрумне. Хайде сега на път, че направо си умирам от любопитство.

„Лесно ти е на теб“ — помисли си Ането. „За теб никой не се тревожи и плаче, никой не се пита къде ли си изчезнала... Мама сигурно вече е вдигнала тревога в целия квартал. Ех, ако само знаеше, че съм на две крачки от нея.“

Тя въздъхна тежко, взе раничката на гръб и пое по обратния път.

Глава трета: Господин Зайо

Третата пътека ги изведе до брега на голям поток. Тясна настилка от плочести камъни водеше до малък рибарски кей, скрит между папур и тръстики. С помощта на голям клон, подпрян на чатал, във водата бе потопен плетен рибарски кош. До него, изнервен и намокрен от глава до пети, стоеше едър заек и несръчно се опитваше да го изтегли на брега, но това все не му се удаваше. Да се извади коша от водата можеше само след като клоната се натисне надолу, но пък за да се стигне до него, клонът трябваше отново да се пусне. Горкият заек тъй и не успяваше да направи и двете неща едновременно, получавайки хубава порция пръски при всеки следващ опит.

Заекът, също като Ането, беше облечен в джинси и фланелка. На краката му се виждаха големи каубойски ботуши, а на главата — слушалките на музикален плейър, който бе пуснат толкова силно, че музиката се чуваше още отдалече. Улисан в работата си, той изобщо не забеляза, че някой идва и продължи ядосано да мърмори — нещо, което беше правил през цялото време. Ането се покашля няколко пъти, но като разбра, че няма да бъде чута, се приближи и предпазливо го потупа по рамото.

Заекът така се стресна, че за малко да падне във водата.

— Какво си позволяваш, какво си позволяваш? — развика се той с тънък гласец, като се оглеждаше да намери път за бягство — Изкара ми ума от страх, не можеш ли първо да се обадиш!

— Ама аз се опитах — защити се Ането — Вие не ме чухте, защото ви пречат слушалките. Музиката ви е много силна.

— Музиката ми е съвсем наред, — отвърна заекът намусено, но въпреки това махна слушалките от главата си — Ти пък коя си, нещо не съм те виждал наоколо?

— Аз съм Ането. Или Червенокоска, ако това ви харесва повече.